

1

Hvis Ernst Simmel havde vidst, at han var på vej til at blive Bødlens andet offer, havde han formodentlig taget sig et par stive drinks mere på Det Blå Skib.

Men som det var, nøjedes han med en cognac til kaffen og en tynd whiskysjus i baren, mens han forgæves og uden det store engagement forsøgte at få øjenkontakt med den afblegede pigeovre i hjørnet. Antagelig en af de nyansatte på konservesfabriken. Han havde ikke set hende før, og han kendte faktisk en del dernede.

Til højre for ham sad Herman Schalke fra de Journal og forsøgte at få ham overtalt til at tage med på en billig weekendudflugt til Kaliningrad eller noget i den retning. Da man senere forsøgte at få overblik over, hvad der var sket, konkluderede man, at Schalke formodentlig var den sidste, som havde talt med Simmel.

Medmindre *Bødlen* altså havde haft noget at sige til ham, før han slog til. Hvilket i øvrigt ikke er specielt sandsynligt, fordi hugget – ligesom første gang – kom bagfra og skråt nedefra. Det virkede ikke som det mest oplagte emne for en samtale.

“Fy for satan,” havde Simmel sagt. Hvorefter han tømte sit glas. “Tiden er nok inde til finde vejen hjem til konen.”

Hvis Schalke ellers huskede rigtigt. Han var i hvert fald sikker på, at han havde forsøgt at overtale Simmel til at blive. Blandt andet ved at påpege, at klokken kun var halv elleve, og at natten var ung endnu. Men Simmel havde været urokkelig.

Urokkelig. Det var ordet. Han havde bare ladet sig glide ned fra barstolen, havde rettet på brillerne og glattet det patetisk tynde hår over issen – sådan som han altid gjorde – som om det ville

narre nogen. Derefter havde han mumlet et eller andet uforståeligt og var gået sin vej. Det sidste, som Schalke havde set til ham, var det hvide felt på ryggen af hans jakke, da Simmel stoppede op uden for døren, som om han var i tvivl om, hvilken vej han skulle gå.

Denne adfærd virkede – navnlig i lyset af, hvad der skete senere – en smule ejendommelig. *Simmel vidste vel for satan hvor han selv boede, ikke?*

Men måske stod han bare der et øjeblik for at nyde den lune, blide aftenluft. Det havde været en varm dag, sommeren var ikke forbi endnu, og aftenerne havde fået en moden tyngde, som om flere timers solskin var lagret i dem. Lagret og forædlet.

Den slags nætter var skabt til, at man skulle *drikke dem i fulde drag*. Det var der en eller anden, som havde sagt. *Åh, disse nætter.*

Egentlig var det slet ikke nogen dum nat at drage hinsides. Hvis man ellers kan være bekendt at sige sådan noget. Schalkes afdeling på de Journaler beskæftigede sig vel normalt mest med idrætslige og tilsvarende folkelige aktiviteter, men da han rent faktisk var den sidste, som havde set Simmel i live, havde han insisteret på, at han havde retten til at skrive nekrologen over den pludseligt bortgåede ejendomsmatador ... en af samfundets støtter ... andet kunne man ikke sige. Denne mand som netop var vendt hjem igen efter at have opholdt sig nogle år i udlandet. Udlandsopholdet havde han tilbragt på den spanske solkyst sammen med en hel masse andre skatteflygtninge. Men det var der ingen grund til at trække frem i denne sorgens stund. Denne gennemført respektable mand som efterlod sig en hustru og to voksne børn. Otteoghalvtreds år gammel. En mand i sin bedste alder. Det var helt sikkert.

Aftenens dufte slog imod ham som et løfte, så han blev stående i døren og tøvede lidt.

Måske skulle man alligevel slå et slag forbi Fisketorvet og havneområdet?

Der var ingenting derhjemme, som trak. Billedet af Gretes tunge krop og den kvalmende lugt i soveværelset overfaldt ham. Så han besluttede sig for at tage en lille aftentur. Bare en lille en. Hvis der ikke var noget at hente, kunne han da altid nyde den aromatiske aftenluft.

Han krydsede Langvej og begav sig i retning af Bungeskirken. Samtidig løsrev *Bødlens* skygge sig fra mørket under lindetræerne inde i Leisnerparken og begyndte at følge efter ham. Lige så stille ... i betryggende afstand og på bløde rågummisåler. Det var tredje forsøg i aften, men alligevel var han ikke utålmodig. Han vidste, hvad han skulle udrette. Og det sidste, han ville gøre, var at forivre sig.

Simmel fortsatte ad Hoistraat og trappen til havnen. Da han nåede Fisketorvet, satte han farten ned. Langsomt krydsede han den mennesketomme brolægning i retning af Torvehallen. To kvinder stod og talte sammen ved Doomstræde, men det virkede ikke, som om han var specielt interesseret i dem. Måske var han ikke helt sikker på, hvad de var for nogen – måske var der andre ting, som trak.

Måske havde han bare ikke lyst. Nede på kajen blev han stående nogle minutter, mens han røg en cigaret og iagttog turistbådene, som lå og vippede på marinaens vand. Morderen røg også en cigaret. Inde i skyggerne mellem pakhusene på den anden side af Esplanaden. Cigaretten holdt han inde i sin lukkede hånd, for at gløden ikke skulle røbe ham. Og han slap ikke et sekund sit offer med øjnene.

Da Simmel smed sit skod i vandet og begyndte at bevæge sig i retning af skoven, forstod morderen, at det ville blive til noget denne aften.

Stien mellem træerne var ganske vist ikke mere end tre hundrede meter lang – denne sti, som førte fra Esplanaden til *Rikken*, den halvdyre bydel, hvor Simmel boede. Og der var masser af lamper langs stierne. Men alle sommerens fester kunne meget vel have sat en eller flere af de lamper ud af funktion. Og så kan tre hundrede meter være meget langt. I hvert fald var Simmel ikke

nået mere end halvtreds meter ind i skoven, da han hørte en svag lyd af fodtrin i det kompakte mørke, som omgav ham.

Et høstmodent mørke, et løfterigt mørke. Men også et tæt mørke.

Sandsynligvis nåede han slet ikke at blive bange. Og hvis han gjorde det, så varede hans angst ikke mere end brøkdelen af et sekund. Den skarptslebne klinge trængte ind mellem tredje og fjerde ryghvirvel bagfra. Tredje hvirvel blev gennemskåret. Herefter klingingen fortsatte gennem rygmarven, strubehovedet og halspulsåren. Hvis klingingen var fortsat bare nogle få centimeter, ville hovedet være blevet skilt helt fra kroppen.

Hvilket kunne have givet en meget dramatisk effekt, naturligvis. Selv om det intet ville have ændret ved slutresultatet.

Uanset hvordan man vendte det, så må Ernst Simmel have været død, før han ramte jorden. Ansigtet ramte den hårde grusgang med fuld kraft, brillerne blev smadret, og der opstod en del sekundære skader. Blodet fossede ud af struben både foran på halsen og i nakken. Og da morderen forsigtigt trak sit offer ind i buskene ved siden af stien, kunne han stadigvæk høre en svag, boblende lyd. Han satte sig på hug og ventede lige så stille, mens nogle unge mennesker passerede forbi. Derefter tørrede han sit våben i græsset og begav sig på vej tilbage mod havnen.

Tyve minutter senere sad han ved sit køkkenbord med en dampende kop te og lyttede til badekarret, der langsomt var ved at blive fyldt. Hvis hans hustru stadigvæk havde været hos ham, ville hun sikkert have spurgt, om det havde været en hård dag, og om han var meget træt.

Næh, ville han have svaret. Det har ikke været så slemt. Det tager bare lidt tid. Men det hele går efter planen.

Det var godt, min elskede, ville hun så have sagt. Og så ville hun måske have lagt sin hånd på hans skulder. Det er godt ...

Han nikkede for sig selv og førte koppen op til munden.

2

Stranden var uendelig.

Uendelig og uforanderlig. Et gråt, stille hav under en bleg himmel. En stribe af fugtigt sand nede ved vandet, hvor han kunne gå lige så stille. En mere tør, gråhvid stribe helt inde under skrænten. Spredt bevokset med marehalm og forpjuskede buske, som vinden rev og sled i. Langt inde over strandengene bevægede nogle fugle sig i langtrukne cirkler langt oppe og fyldte rummet med deres dystre skrig.

Van Veeteren så på sit ur og stoppede op. Han tøvede et øjeblik. Langt væk i disen kunne han skimte kirketårnet i s'Greijvin. Hvis han fortsatte, ville det sikkert tage ham en time, før han kunne sætte sig med en øl på cafeen inde på torvet.

Måske havde det været alt besværet værd. Men nu var han altså stoppet op, og så var det ikke let at komme i gang igen. Klokkeren var tre. Han havde forladt huset umiddelbart efter frokost – eller hvad man nu skulle kalde det. Klokkeren havde i hvert fald været et. Efter endnu en nat, hvor han var gået tidligt i seng, men hvor han først var faldet i søvn langt ud på de små timer. Det var ikke til at finde ud af, hvad der udgjorde kernen i hans uro og rastløshed, mens han lå der og vred sig i den knirkende dobbeltseng, og morgenlyset blev klarere og klarere ... det var ikke til at finde ud af.

Han havde holdt ferie i tre uger nu. Lang tid efter hans normale målestok. Og for hver dag – i hvert fald den sidste uge – var hans døgnrytme blevet skubbet en smule. Om fire dage måtte han stille på kontoret igen, og han havde en klar fornemmelse af, at han ikke ville være specielt udhvilet, når den tid kom.

Altså til trods for at han stort set ikke havde gjort andet end at hvile. Enten havde han ligget ved stranden og læst. Eller også

havde han siddet på cafeen derovre i s'Greijvin eller i Hellensraut, som lå nærmere. Og så havde han gået ture frem og tilbage langs den uendelige strand.

Den første uge herude sammen med Erich havde været en fejltagelse. Det havde de fattet begge to allerede efter den første dag, men aftalen havde ikke bare kunnet ændres. Erich havde kun fået orlov, fordi hans far havde garanteret, at han ville holde ham under opsyn et sted ude i kystlandet. Der var stadigvæk ti måneder tilbage af straffen, og sønnens opførsel havde ladet en del tilbage at ønske.

Han kiggede ud over havet. Det lå ubevægeligt og umiddelbart, som det havde gjort den sidste uges tid. Som om intet rigtigt bed på det. Ikke engang vinden. De bølger, som opløstes i skum mod sandet, så ud, som om de havde rejst alt for længe uden liv eller håb.

Det her er ikke mit hav, tænkte Van Veeteren.

De sidste uger inden ferien havde han gået og set frem til at skulle være sammen med Erich. Men da Erich så endelig kom, kunne han næsten ikke vente på, at drengen tog af sted igen, så han kunne få lov til at være i fred. Og da han bagefter havde tilbragt tolv dage og tolv nætter alene, længtes han efter at komme på arbejde igen.

Eller måske var det ikke så simpelt. Måske var det, han sagde til sig selv, bare en forskønnende omskrivning for det, som det i virkeligheden drejede sig om – nemlig at der findes et punkt i livet – sådan var han begyndt at tænke – hvor man helt holder op med at længes *mod* noget, men bare længes *væk*. Væk. Man ønsker at afslutte. At bryde op. Men ikke for at begynde på noget nyt. Det var, som når man var på en rejse, hvis fortryllelse aftager, jo længere man kommer væk fra udgangspunktet. Og som blev en mere og mere bitter oplevelse, jo tættere man kom på målet.

Væk, tænkte han. Afslutte. Begrave.

Sortsyn, tænkte han. Sortsyn. Der er jo altid andre oceaner.

Han sukkede og tog sin trøje af. Lagde den over skuldrene og begyndte at gå tilbage. Han havde modvind, og det gik op for

ham, at det ville tage endnu længere tid at nå hjem igen ... i øvrigt var det godt, at han havde nogle timer til overs om aftenen. Der skulle ryddes op, køleskabet skulle tømmes og telefonen slås fra. Han ville være i stand til at tage tidligt af sted i morgen. Der var ingen grund til at udsætte det.

Han sparkede til en tom plasticflaske, som lå i sandet.

I morgen begynder efteråret, tænkte han.

Han kunne høre telefonen allerede ude ved lågen. Automatisk begyndte han at bevæge sig langsommere. Fumlede med nøglerne. Mens han håbede på, at telefonen ville holde op med at ringe, før han havde fået døren låst op. Forgæves. Ringeriet skar gennem skumringen og tavsheden. Han tog røret.

“Ja?”

“Van Veeteren?”

“Det kommer an på.”

“Den er god med dig ... det er Hiller. Hvordan går det?”

Van Veeteren undertrykte en impuls til at lægge røret på.

“Mægtigt. Jeg troede bare, at jeg havde ferie til på mandag ...”

“Det har du også. Men jeg mente, at du måske godt kunne bruge et par dage til.”

Van Veeteren svarede ikke.

“Kunne du ikke godt tænke dig at blive lidt længere derude ved vandet, hvis du nu fik en chance?”

“ ... ”

“En uges tid eller så. Hvad siger du?”

“Undskyld hr. politichef. Hvad drejer det her sig om?”

Hiller lod, som om han fik et hosteanfald. Van Veeteren sukede dybt.

“Jo, altså. Det er ... vi har en mindre sag oppe i Kaalbringen ... fyrre-halvtreds kilometer fra dit sommerhus. Ved du, hvor det er? Under alle omstændigheder er vi blevet bedt om at hjælpe dem.”

“Hvad drejer det sig om?”

“Mord. To mord for at være helt nøjagtig. En eller anden sindsygt stodder render rundt og hugger hovederne af folk med en

økse eller sådan noget. Der står en masse om det i aviserne i dag, men du har måske ikke ...”

“Jeg har ikke læst aviser i tre uger.”

“Det sidste ... altså mord nummer to ... blev begået i går. Eller rettere sagt i forgårs. Og nu har vi altså lovet, at vi sender lidt forstærkning. Du er jo lige i nærheden, så ...”

“Tusind tak.”

“Du må klare det alene lidt. Jeg sender Münster eller Reinhart derop i næste uge. Hvis du altså ikke har klaret det allerede inden.”

“Hvem er politimester? Altså i Kaalbringen.”

Hiller hostede igen.

“Han hedder Bausen. Jeg tror ikke, at du kender ham ... der er kun en måneds tid, til han skal pensioneres, og han virker ikke specielt begejstret over at have fået den slags på halsen lige nu.”

“Ja, det fatter man jo slet ikke,” sagde Van Veeteren.

“Tager du så derop i morgen?” sagde Hiller som for at afslutte samtalen. “Så slipper du også for at køre hjem først. Kan man i øvrigt stadigvæk gå i vandet?”

“Jeg ligger og pjasker rundt hele dagen.”

“Jaså? Nå, gør du det? Ja, men så ringer jeg og siger, at du kommer derop i morgen engang. I morgen eftermiddag. Er det i orden?”

“Jeg vil have Münster,” sagde Van Veeteren.

“Hvis jeg kan arrangere det,” svarede Hiller.

Van Veeteren lagde røret på. Derefter blev han stående lidt og stirrede ondt på telefonen, før han trak stikket ud. Mad, tænkte han. Jeg har glemt at købe mad. Satans også.

Hvorfor tænkte han på det nu? Han var jo ikke engang sulten. Så det måtte altså have noget med Hiller at gøre. Han hentede en øl i køleskabet. Og gik ud på terrassen hvor han satte sig i en liggestol.

En øksemorder?

Han åbnede dåsen og skænkede op i det høje glas. Derefter forsøgte han at huske, om han nogensinde var stødt ind i en

øksemorder før. Han havde været ansat ved politiet i godt og vel tredive år. Uanset hvor meget han rodede i erindringen, kunne han ikke komme i tanker om en eneste øksemorder.

Men tiden er vel ved at være inde, tænkte han. Og tog en slurk.

3

“Fru Simmel?”

Den fedladne kvinde åbnede døren helt.

“Kom dog indenfor.”

Beate Moerk trådte ind og forsøgte at se ud, som om hun havde ondt af kvinden. Hun rakte sin tynde frakke frem mod fru Simmel, som var meget længe om at få den hængt på en knage i entreen. Derefter gik hun i forvejen ind i huset, mens hun trak nervøst i den alt for stramme, sorte kjole, som helt sikkert havde en del år på bagen. I den store stue stod kaffen allerede anrettet på et røgfارvet glasbord mellem nogle overdimensionerede lædersofaer. Fru Simmel lod sig synke ned i den ene.

“De kommer vel fra politiet?”

Beate Moerk satte sig og lagde sin mappe ved siden af på sofaen. Hun var ikke uvant med spørgsmålet. Faktisk havde hun nærmest ventet det. Folk kunne acceptere en kvindelig politimand, hvis hun var i uniform. Men det var svært for folk at forstå at jobbet ikke nødvendigvis sad i påklædningen. Især hvis ens civile tøj var pænt. Folk forstod ikke, at en kvinde, som var pænt klædt på, alligevel kunne have nogle politimæssige opgaver, som hun skulle klare.

Måske var det bare sværere at forhøre kvinder. Mænd lukkede som oftest af til at begynde med. Men åbnede sig så efterhånden. Kvinder spurgte meget direkte, men beholdt hele tiden en vis reservation.

Fru Simmel så nu ikke ud til at ville skabe problemer. Det forsøgte hun at bilde sig selv ind. Konen sad bare der i sofaen og trak vejret tungt. Stor og uformelig, med forgrædte, uforstående øjne.

“Ja. Jeg er politiinspektør. Beate Moerk. Jeg er meget ked af at besvære Dem så kort tid efter at ... er der slet ingen i huset, som kan tage sig af Dem?”

“Jo, min søster,” sagde fru Simmel. “Men hun havde lige noget, hun skulle ordne.”

Beate Moerk nikkede og fandt en notesblok frem fra sin mappe. Fru Simmel skænkede kaffe op.

“Sukker?”

“Nej tak. Vil De fortælle mig, hvad der skete tirsdag aften?”

“Jeg har allerede ... jeg snakkede med en anden politimand i går.”

“Politimester Bausen, ja. Men jeg ville gerne høre det endnu en gang.”

“Jeg forstår ikke, hvorfor det skal være nødvendigt ... jeg har jo ikke ret meget at fortælle.”

“De har forklaret, at Deres mand gik ud ved ottetiden?”

Fru Simmel begyndte at snøfte, men beherskede sig så.

“Ja.”

“Hvad skulle han?”

“Han havde en aftale med en forretningsforbindelse ... på Det Blå Skib, tror jeg nok.”

“Kom han tit der? I forretninger?”

“Det skete. Han er ... han var i ejendomsbranchen.”

“Vi har fået at vide, at Deres mand sad alene, mens han var på Det Blå Skib.”

“Han dukkede vel ikke op.”

“Hvem?”

“Hans forretningsforbindelse.”

“Nej. Det gjorde han tilsyneladende ikke. Men Deres mand gik altså ikke bare hjem, selv om hans forretningsforbindelse ikke viste sig?”

“Nej ... nej. Han fik sig vel noget at spise, da han nu alligevel var der.”

“De havde altså ikke spist, før han gik?”

“Nej. Ikke middag.”

“Ved De, hvem det var?”

“Jeg forstår vist ikke ...”

“Ved De, hvem han skulle træffe?”

“Nej ... nej, jeg blander mig aldrig i min mands forretninger.”

“Jeg forstår.”

Fru Simmel slog ud med hånden mod kagefadet og tog selv en chokoladekiks.

“Hvornår ventede De ham hjem?”

“Ved ... ved tolvtiden. Eller deromkring.”

“Hvornår gik De selv i seng?”

“Hvorfor vil De vide det?”

“De må undskylde, fru Simmel, men Deres mand er blevet myrdet. Det er ganske enkelt nødvendigt, at vi spørger om en hel masse af den slags. Ellers får vi aldrig fat i gerningsmanden ...”

“Det er vel den samme.”

“Den samme som hvad?”

“Den samme som slog ham Eggers ihjel i juni.”

Beate Moerk nikkede.

“Det kan der godt være en del, der taler for. Men det kunne også være en anden, der var blevet ... inspireret.”

“Inspireret?”

“Ja. En anden morder, som bare har brugt den samme metode. Den slags kan man aldrig vide, fru Simmel.”

Fru Simmel trak vejret dybt og tog endnu en kiks.

“Havde han mange fjender?”

Fru Simmel rystede på hovedet.

“Mange bekendte?”

“Ja ...”

“Mange forretningsforbindelser, som De ikke rigtig kendte?”

“Ja, mange.”

Beate Moerk holdt en pause og tog en slurk af sin kaffe. Den var tynd og lunken. Men hvis man som kvinden overfor hende drak sin kaffe med to stykker sukker i, kunne man formodentlig ikke engang registrere kaffesmag.

“Jeg er nødt til at stille en del spørgsmål, som nok kan virke en

anelse indiskrete,” sagde hun. “Men jeg håber på, at De vil have forståelse for, at det er nødvendigt. Og at De svarer så ærligt, som De kan.”

Der lød en nervøs klirren, da fru Simmel satte sin kaffekop fra sig.

“Hvordan vil De beskrive Deres ægteskab?”

“Hvad mener De?”

“Hvordan havde De det sammen? De har været gift i tredive år, hvis jeg ikke tager helt fejl.”

“To og tredive.”

“Jaså. To og tredive år. Børnene er flyttet hjemmefra ... var der stadigvæk kontakt imellem Dem?”

“Mellem os og børnene?”

“Nej. Mellem Deres mand og Dem.”

“Jo ... det var der vel.”

“Har De nogen nære venner?”

“Venner? Bodelsens og Lejnes ... og Klingforts, selvfølgelig. Foruden familien altså. Min søster og hendes mand. Ernsts bror og søster ... og så vores børn naturligvis. Hvorfor spørger De om det?”

“Ved De, om Deres mand har haft et forhold til en anden kvinde?”

Fru Simmel holdt op med at tygge og forsøgte at se ud, som om hun ikke fattede spørgsmålet.

“Til en anden kvinde?”

“Eller flere. Har han været Dem utro?”

“Nej.” Hun rystede langsomt på hovedet. “Næh. Hvem skulle han dog have været det med? Hvem ville have ham?”

Det var naturligvis et synspunkt. Beate Moerk tog hurtigt en slurk af sin kaffe for at undertrykke et smil.

“Er der sket noget usædvanligt den seneste tid? Jeg mener – har Deres mand foretaget sig noget usædvanligt?”

“Nej.”

“Og der er ikke andet, som De synes, at jeg skal vide?”

“Nej. Hvad skulle det dog være?”

“Det ved jeg ikke, fru Simmel. Men det ville nok være en god ting, hvis De spekulerede lidt på, hvad der er sket den seneste tid. Måske dukker der så noget op ... har De i øvrigt holdt sommerferie?”

“Ikke andet end et par uger i juli. Charterrejse ... men ikke sammen. Jeg var med en veninde på Kos. Ernst tog af sted sammen med en bekendt.”

“Til Kos?”

“Nej, ikke til Kos.”

“Hvor var han så henne?”

“Det husker jeg ikke rigtigt.”

“Jaså. Men ellers har De været hjemme?”

“Ja. Med undtagelse af et par dage nu og da, hvor vi var ude med Vanessa ... vores båd. Vi plejer at sejle lidt og overnatte om bord.”

Beate Moerk nikkede.

“Jeg forstår. Og der er altså ikke noget, der har bekymret Deres mand specielt i den seneste tid?”

“Nej ... det tror jeg ikke.”

“Ingen nye bekendte?”

“Nej ...”

“Og han har ikke fortalt om eller antydnet, at der skulle være sket noget usædvanligt for ham?”

“Nej.”

Beate Moerk sukkede og lagde kuglepennen fra sig. Derefter lænede hun sig tilbage i sofaen.

“Hvordan gik det med hans forretninger?”

“Godt,” sagde fru Simmel forundret. “Jeg tror, at det gik fint ...”

Som om det var umuligt at forestille sig andet, tænkte Beate Moerk, og børstede nogle kikskrummer væk fra sin nederdel.

“Arbejder De også, fru Simmel?”

Det virkede, som om hun tøvede lidt.

“Jeg plejer at hjælpe min mand på kontoret en gang imellem.”

“Med hvad?”

“Lidt af hvert ... indretning for eksempel. Blomster og rengøring og den slags ...”

“Jeg forstår. Kontoret ligger inde på Grote Plein, ikke?”

Fru Simmel nikkede.

“Hvornår var De sidst derinde?”

“Hvornår? Så vidt jeg husker i maj.”

Hvilken arbejdsbi, tænkte Beate Moerk.

De var nødt til at tage en tur rundt i huset også. Mest fordi Bausen havde forlangt det. Fru Simmel gik forrest på tunge ben, og det var lige før Beate Moerk fik ondt af hende, fordi hun skulle passe alle de store rum. Selvom man næsten måtte gå ud fra, at hun havde hjælp til rengøringen.

Det var svært at se, hvad den rundvisning skulle gøre godt for. Men sådan var det jo med mordsager. Det drejede sig om at samle informationer sammen. Alle mulige slags informationer. Jo flere, jo bedre. Derefter skulle man gemme dem alle sammen, mens man ventede på en eller anden form for gennembrud, hvor den mindst påagtede detalje somme tider kunne vise sig at rumme nøglen til hele gåden ... sagen ... mysteriet. Eller hvad man nu skulle kalde det.

Beate Moerk havde ikke været involveret i en mordsag de sidste seks år. Ikke siden hun forlod aspirantstillingen nede i Goerlich. Og dengang havde hun kun gået til hånde. Havde stemt dørklokker, afleveret beskeder, havde siddet og ventet i kolde biler. På noget, som aldrig skete.

Og nu stod de altså her med en økse-morder. Hende, Kropke og politimester Bausen. Der var ikke noget at sige til, at det føltes lidt mærkeligt. Der var vist et eller andet stort dyr på vej. Men sagen var stadigvæk deres. Og folk forventede af dem, at de var i stand til at opklare den.

Folk forventede, at galningen blev spærret inde.

Det gik op for hende, at der hvilede et meget stort ansvar på hendes egne skuldre. Det var tanken om Kropke og Bausen, der fik det til at gå op for hende.

“Vil De også se kælderen?”

Hun nikkede, og pustende begyndte fru Simmel at klatre ned ad trappen.

I juni – da han slog til første gang – havde hun været på ferie. I en hytte i Tatrabjergene sammen med Janos, som hun siden hen havde slået op med. Eller i det mindste lagt på is for en tid. Hun var gået glip af efterforskningens første dage, og selvom hun aldrig ville drømme om at indrømme det, så græmmede hun sig en del over det.

Heinz Eggers. Hun havde læst alle akterne igennem. For at komme ajour. Og resten af sommeren havde hun været med. Til forhørene. Når de lavede retningslinjer eller forsøgte at få puslespillet til at gå op. Men de var næsten ikke kommet ud af stedet. Det var hun den første til at indrømme. Selv efter at have brugt utallige timer på forhør og analyser, havde de ikke været i stand til at producere så meget som antydningen af en hypotese. Både hun selv og Kropke havde haft så meget overarbejde, at det ville give dem mindst en måneds ekstraferie. Og den kunne hun godt finde på at bede om. Hvis altså de først havde fået fat på ham Bødlen ...

Det var sådan, aviserne kaldte ham. Bødlen.

Og nu havde han altså slået til igen.

Adspredt lod hun fru Simmel føre sig videre rundt i villaen. Seks værelser og køkken, hvis hun ellers ikke tog fejl ... til to mennesker. Plus et billardrum og en sauna i kælderen. Terrasse og en stor have, som grænsede op til skoven ... ejendomshandler? Bausen havde sat Kropke til at kigge lidt nærmere på Simmels firma. Hvilket sikkert ikke var nogen dårlig idé. Det kunne jo vise sig at give et eller andet.

Hvad hun derimod slet ikke fattede, var hvad Heinz Eggers og Ernst Simmel havde til fælles.

Det var naturligvis det spørgsmål, som havde gnavet i hende, lige siden Simmel var blevet fundet. Men indtil videre var hun ikke kommet ud af stedet.

Måske var der slet ingen forbindelse?

Måske var der en mand derude et sted, som bare slog tilfældige mennesker ihjel.

Fuldstændigt hæmningsløst og med flere måneders mellemrum. Når han følte trang til det. Måske var morderen sindssyg, sådan som de fleste troede. Måske var han pervers.

Hun følte, hvordan en kuldegysning løb igennem hende, og hvordan hårene på underarmene rejste sig.

Tag dig sammen, Beate. Sådan tænkte hun.

Hun sagde farvel til Grete Simmel ude i den brolagte indkørsel. Derefter skråede hun over den velpassede græsplæne og hoppede over det lave rækværk i imiteret jacaranda. Da hun sad i bilen spekulerede hun på, om hun kunne tillade sig at tage en cigaret. Men blev enig med sig selv om at lade være. Hun havde ikke røget i fire uger nu. Og der skulle andet og mere end en sindssyg økse-morder til at få hende i gang igen.

Fru Simmel blev stående og stirrede efter hende, da hun kørte ud fra fortovet. En mørk, trist klump, som pludselig havde fået en villa i millionklassen, en sejlbåd og et ejendomsfirma på halsen.

Plus guderne måtte vide hvad ellers.

Under alle omstændigheder var der en del, som var blevet klarere af besøget.

Det var ikke Grete Simmel, som havde ligget og ventet med øksen derude i den mørke skov. Det var Beate Moerk helt sikker på.

Hun var næsten lige så sikker på, at konen ikke havde hyret en udenforstående til at udføre forbrydelsen. For at sige det som det var, så var Beate helt sikker på, at fru Simmel intet havde med det hele at gøre. Der var ingen argumenter for den opfattelse. Men der var på den anden side ingen grund til at fornægte hverken sin sunde fornuft eller sit instinkt, når man nu var velforsynet med begge dele.

Nej, vel?

Hun så på uret. Der var tid nok til at tage hjem og få sig et bru-

sebad, før man skulle mødes med ham det store dyr. Så det besluttede hun sig for at gøre.